

YRJÖ VORNANEN:

KONDIVON KUAJANTI

A oigie rištitty kui lienet da minuodan ellennät, voined vie tämängi paginan lugie. Ruotšiloill miun on tyhjä paissa, hyö eivät kuidenkaah minuodan ellennä. Vai teill, työ putin rištikansat, jot ennen Tolvarves, Suojärves, libo Äglärves elittä, Teill mie tään sanelen.

Tää tabavus sattui Tolvarves siih aigaah, ku miun tuattoin ol' vie pikun pikkarane brihatšu. Siih aigaah Tolvarven korbilois vie kondivo viheldeli da kai rahvas pellätti, konsa kondivo lehmän syöbi, libo kagrahalmehen rebeloibi.

Tai erähän huodeksen ukko On'oi dogadi kondivon käynehen kagrahalmehessaah. Ylen tul' ukkorukall abie mieli. Kodvan mietti da pundaroiči: kui olla — kui eljä? Itše on heiveröine mušikka, yksin ei targie kondivon kuandiih lähtie, a huigie olis vierahallegi viesti viijä da apua tahtuo. Viime aprikoiči: »Ei auda, nuaburin Miitrei on dovarissaks haittava.» Mugai lähti Miitreitä dovarissaks rošsimaah.

Miitrei ol' hakki viinaah. »A budilkkasen viinua kui hommanet — da i tulen», Miitrei tšubatti On'oin korvaah da On'oi piädääh nyökähytti. Iäneeh ei ni kumbi targie paissa, jottei vai Miitrein akka olis sattunt kuulemaah, muotoi olis ollt viinat juodu, dai kodivot kuattu sen päin tšöttaah.

Da i On'oi hommai viinat. Ka ei ni hänen suuhut tuoht ollut, mugai hommaigi kaks budilkkua yhen tien.

Da i mušikat lähtietti ihildasill kagrahalmeha kohti... Jo männes molletit humallutti da ku kondivo ei koht sillääh tult, naukiti mušikat lisiä viinua silmäkirkassukseeh. Lopuldapai viina petti da molletit muata tuusgahetti kagrahalmehen pientarell. Se ei ni mi ihme ollt, sill viina sattui olemaah Tolvarven parahan bonoikokin keiddämiä da ukkoloin nukudduo ol viinua jällellä en'ia bikoi näppin toisen budilkkasen persies (pohjas).

Mugai suabu yöhyt. Nii vie käi, jot vaikk sen vuo Tiburtinyö olki lämbiemi kui akan vierusta, nii eigös vai sin yön tullutgi vilu — an'iggo vai ei hallaks painaudunt.

Siin puolen yön mais mušikat herätti. Mollemis tundi olevan putin pohmelo da vilutti kui horkass. Miitrei dogadi sen budilkkasen persies olevan viinatipan da i ukot napsiddi se lämbimikseeh. Mugai auddoi! Siin silmät kirkassutti da mieli lämbei, eigä muudenni tundunt eniä ramasevan.

Kodvasen siin ähketti da prähketti. Viime On'oi dogadi jodai mustua häilyvän kagrahalmehen toisess laijass. On'oi nykäi Miitreitä: da tšuhahti: »Katšo, kondivo!» Muud ei ni tarvittu. Davai molletit köntšähetti pientareel da alletti ambua tšuihkuttuo kondivuo. Ammutti da ammutti da ambumasta piäsdygy vie ammutti! Joka kerdan, ku ammutti, kondivo vai ärähtää — muud ei ni midä. Viime Miitreitä lobuddi pohrokat da häi vai katšuo mällötti kui On'oi ambuo

suoldi äriseviä kondivuo. Lobuks On'oi hergei ampumasta. Se sai Miitrein hädävyksi. Kiirehell häi tšuhahdi On'oin korvaah: »Tšuihgua, tšuihgua viel yks kerdan!», siih On'oi suuduksisaah ärähti: »A munalgo tšuihkuat, ku porohkat loputti?»

A, midäkö siit? Ka, ei ni midä. Molletit mušikat lähdietti kiirehell kodiloih. Huoneksell ku mändi katšomaah, kuin kondivon ol käynt, nii nänti kagrahalmehen laijass rebaleheks ammuttu, da als suin kiännetty astivo. Ku mušikat ambua plakuttivat, rasahetti lyyjyt risuhanan piikkilöih da sidä ravahusta hyö luuldi kondivon ärähykseks.

PEKKA MATTINEN

Viime numerossamme opettaja Wasili Keynäs muisteli Pekka Mattisen elämäntyötä ja kertoi hänen luonteestaan ja uskollisuudestaan heimoamme kohtaan. Tällä kertaa kerromme hänen merkityksestään niin seurallamme kuin suomalaiselle liike-elämälle.

Pekka Mattinen syntyi Vuokkiniemellä kesäkuun 8. pñä 1879. Jo nuorena poikasena hän antautui liikealalle, missä teki pitkän ja ansiokkaan päivätyön. Hänelle oli tuttua kaikki tekstiili- ja kaupantekemisen vaiheet aina laukkukaupasta suuren tekstiilitalon toimitusjohtajaan saakka. Jokaiselta alalta hän oli oppia ottanut ja näitä kokemuksia myös osasi hyödykseen käyttää ja tarpeen tullen nuorempia saaduilla kokemuksillaan ohjata ja neuvoa. Maamme johtavimmat tukkukaupat ja tehtaajat käyttivät hyväkseen hänen kykijänsä, sillä hyvin monen liikkeen johtokunnassa hän oli kuolemaansa saakka. Mainitsemme vain karjalaisten kauppamiesten hyvin tuntemat Lassila & Tikanoja Oy:n ja Helsingin Kutomo ja Kravatti Oy:n.

Karjalan Sivistysseura r.y:llä on ollut ilo lukea hänet johtohenkilöihinsä vuodesta 1917 lähtien. Jo sitä ennen hän oli eräs innokkaimmista heimoamme ajajista ja sai hyvin suuria aikaan innokkaana yhdysmiehenä, sillä johtavissa asemissa ollessaan hän joutui kosketukseen karjalaisten kauppamiesten kanssa ja heidän välityksellään teki työtä ympäri koko Suomen. Seuramme johtokunnassa hän on ollut vuodesta 1917 lähtien. Rahastonhoitajana hän toimi 1920—21, 1923—35 ja 1938—1956 eli yhteensä yli kolmekymmentä vuotta. Tänä aikana hän tarvittaessa useasti avusti seuraamme myöskin rahallisesti.

Hän perusti oman rahaston ja kartutti sitä säännöllisesti.

Seuramme on kutsunut hänet kunniajäsenekseen vuonna 1929.

Uskollista ja innokasta seuramme työn tukijaa kaipaavat omaisten lisäksi laajat liikemiespiirit ja monet karjalaiset ystävät. Kiitos, Pekka, seuramme hyväksi tekemästäsi uhrautuvasta ja kiitosta tavoittelemattomasta työstäsi

Kosti Pami lo.